

EDITORIAL

L'any 2019, ens hi juguem el futur

L'any vinent està en joc el futur dels propers anys.

Les diferents conteses electorals seran determinants a l'hora de dibuixar una Europa més social o menys Europa, amb més progrés econòmic i social o més desigualtats i pobresa.

També es configuraran més ajuntaments al servei de les persones o al servei del procés. La gent triarà electes i governs locals que bé aplicaran polítiques per resoldre problemes o polítiques per atiar el conflicte. Al marge de les eleccions europees i les municipals, també es podrien celebrar més eleccions, anticipades, estatals i autonòmiques.

El debat actual al conjunt d'Espanya gira al voltant d'elegir polítiques socials, de perfil socialdemòcrata, o atiar els populismes que ofereixen fórmules senzilles a problemes molt complexos, a la recerca d'un enemic i amb el discurs de la por i la incertesa.

A Catalunya cal bastir ponts, establir consensos i donar resposta davant les retallades que han provocat les mobilitzacions i protestes de col·lectius pilars de la nostra societat com són els metges, mestres, estudiants, bombers, mossos i treballadors públics. Tot, sense obviar la delicada situació i divisió que pateix actualment la societat catalana.

La política ha de cercar solucions, no crear nous problemes. Cal rebaixar la tensió i recuperar els canals de comunicació. Cal dialogar, negociar i pactar, però, sobretot, cal generar nous espais de confiança. L'any vinent estarà en joc el futur de la nostra societat.

La política té l'oportunitat d'esdevenir la via per trobar la sortida a l'actual situació. S'ha perdut massa temps i esforços. Però som a temps d'iniciar un nou temps per a la política, la bona política, aquella que uneix i genera cohesió i fa avançar el país.

"2019, l'any de la gran batalla"

La política del diàleg en Catalunya

Entrevista p. 02 - 03

Espanya p. 04

Reptes del municipalisme

Món Local p. 06

Migraciones: mito y realidad

Europa p. 05

"Diuen que el futur pertany a qui creu en la bellesa dels seus somnis"

ELEANOR ROOSEVELT

“L’any 2019 serà l’any de la gran batalla: està en joc el futur dels propers anys”

Entrevista a Miquel Iceta, primer secretari del PSC

Aquest final de l’any 2019 s’ha caracteritzat pels inesperats resultats de les eleccions andaluses, amb un retrocés dels socialistes i la irrupció de la força d’ultra dreta VOX. Quina anàlisi cal fer-ne?

Quan es produeixen retrocessos electorals importants, les causes sempre són múltiples: aquí se sumen diversos factors, una alta abstenció entre els electors socialistes, certa erosió després de 36 anys de govern socialista i l’impacte de la immigració, que explicarien també en part el creixement important de VOX. I efectivament sempre hi poden haver altres qüestions, com el judici del cas dels ERE, la valoració de la política espanyola o el procés independentista a Catalunya.

L’auge de VOX, era esperable?

No, i menys en la important dimensió que ha tingut el seu resultat. Hem d’afinar molt les anàlisis que fem i estar molt pendents de la diversitat de sensibilitats socials perquè si ens passen desapercebudes és que no estem fent bé la

nostra feina ni tenim tots els sensors posats allà on cal. I estar molt amatents perquè, en moments de crisi i de dificultats econòmiques, la immigració pot aparèixer com la gran excusa i els populismes, com el d’aquesta formació d’ultra dreta, tendeixen a això, a oferir falses solucions senzilles a problemes que són molt complexos, a la recerca d’un enemic i amb el discurs de la por i la incertesa. Això no s’ha de menystenir en absolut.

Creu que el que ha passat a Andalusia, en aquest sentit, és extrapolable a Catalunya?

Crec que l’amenaça que VOX pugui entrar al Parlament de Catalunya és real, no es pot descartar. Aquí vam tenir un partit que es diu Plataforma per Catalunya i que tenia presència en alguns ajuntaments. Cal estar molt alerta i denunciar aquests discursos, advertir dels seus riscos i avançar-se a les inquietuds de la gent resolent els problemes que veritablement amoïnen. Estem en política per cercar solucions, no per crear nous problemes.

En tot cas, si Ciutadans tanca un acord amb ells s’haurà acabat la indefinició de les seves sigles...

Sens dubte, tot i que fa mesos que Ciutadans està en una cursa accelerada amb el PP de Pablo Casado per veure qui se situa més a la dreta i qui fa les propostes més retrògrades. Seria un error polític molt greu. Que la primera felicitació a VOX fos de Marine Le Pen ja va donar moltes pistes. Manuel Valls s’ha manifestat rotundament en contra i s’ha desmarcat de qual-sevol pacte amb la ultradreta i és que és fonamental evitar que siguin decisius.

“El Govern de Pedro Sánchez ha fet la seva feina: elaborar uns comptes socials, que reverteixen les retallades, de perfil socialdemòcrata, els pressupostos que està esperant molta gent.”

“Les eleccions municipals i les europees són dues conteses electorals importantíssimes. L’any que ve o avancen els socialistes o creix la incertesa i la inseguretat i la reacció.”

El president del Govern, Pedro Sánchez, ha anunciat que portarà els Pressupostos Generals de l’Estat al Congrés durant el mes de gener. És una operació arriscada?

És una oportunitat perquè tothom hagi de fixar la seva posició al respecte. L’Executiu ha fet la seva feina, una bona feina, amb Unidos Podemos: elaborar uns comptes socials, que reverteixen les retallades, de perfil socialdemòcrata, els pressupostos que està esperant molta gent. Pujar el salari mínim fins a 900 euros, garantir les prestacions per desocupació als majors de 52 anys, recuperar el poder adquisitiu de les pensions... i tantes mesures que demostren que hi ha una altra manera de fer política.

Si els comptes no surten endavant, doncs, serà inevitable la convocatòria electoral?

La decisió de convocar eleccions correspon només al president del Govern d’Espanya i serà ell qui decideixi quan convocar-les en funció del que ell consideri que és d’interès pel país. Ara mateix s’ha de produir un debat sobre la llei més important, la del pressupost, i si no surten doncs el Govern té instruments per legislar i implementar aquelles polítiques que s’ha proposat aplicar.

“Hauríem de fer un esforç per reconstruir consensos a Catalunya com a mínim al voltant del que representa dos terços del nostre Parlament.”

Les convocatòries que segur que se celebraran aquest 2019 seran les eleccions municipals i europees del proper 26 de maig. A les que podrien sumar-se unes generals anticipades... i potser també unes eleccions al Parlament de Catalunya?

El 2019 serà l'any de la gran batalla, està en joc el futur dels propers anys. L'any que ve s'obre un nou cicle electoral, les eleccions municipals i les europees són dues conteses electorals importantíssimes pels socialistes. L'any que ve o avancen els socialistes o creix la incertesa i la inseguretat i la reacció, o tenim una Europa més social o hi haurà menys Europa, o tindrem més progrés econòmic i social o més desigualtats i més pobresa, o més ajuntaments al servei de la gent o més ajuntaments al servei del procés, o més socialisme o més populisme. Això és el que està en joc l'any vinent, per això és una gran batalla política i estem tots cridats a guanyar-la pel bé del nostre país i pel bé de la nostra gent.

Catalunya està millor o pitjor que fa uns mesos?

S'ha desinflat la situació. Fa un any s'aprovaven lleis il·legals al Parlament, es convocava un referèndum il·legal i es declarava la independència. Estem millor però encara molt lluny d'estar bé. L'independentisme ha fracassat en la seva estratègia unilateral i tampoc ha estat capaç de reformular-la. En qualsevol cas, la societat està dividida i si que hauríem, entre tots, de fer un esforç per reconstruir consensos aquí, com a mínim els consensos al voltant del que representa dos terços del nostre Parlament, el límit que ens hem fixat per llei per a les grans reformes com ho va ser l'Estatut d'autonomia.

Iniciatives com la Taula pel Diàleg, un mandat parlamentari al president a instàncies dels socialistes, tampoc s'han traduït en grans conclusions. Com es pot avançar més i més ràpid?

És evident que fins que no hi hagi sentència del judici del procés no

es podrà girar full a Catalunya. És molt difícil poder superar l'actual atzucac amb gent a la presó de forma preventiva i persones que ara fa un any van tenir por de la deriva independentista, que van veure que el seu món s'esberlava. Però tampoc ens podem resignar, el dia a dia ens apreta i hi ha moltes coses a les que cal donar resposta, ho hem vist en les mobilitzacions de metges, mestres, estudiants, bombers, treballadors públics durant aquests mesos de novembre i desembre.

Quin és el marge per a la política, via judicial al marge?

Hi ha camí per recórrer. L'arribada de Pedro Sánchez a la Moncloa representa una finestra d'oportunitat. S'ha reprès el diàleg, s'han desbloquejat negociacions, s'ha posat a treballar la Comissió Bilateral Estat-Generalitat, que feia anys que no es reunia. El que està fent el govern Sánchez és el que s'ha de fer. Primer, rebaixar la tensió i recuperar els canals de comunicació i relació institucional, i obrir perspectives concretes d'acords concret que, si bé no són la gran solució, poden iniciar el camí del desglaç i la creació d'espais de confiança per continuar avançant. Això no serem capaços d'arreglar-ho sense diàleg, negociació i pacte.

Què pot acordar el Govern de la Generalitat, per exemple?

Algunes qüestions en matèria d'inversions, també en el contingut mateix dels Pressupostos Generals de l'Estat, que inclouen 2.200M€ per a Catalunya, a més dels elements que permetin a la Generalitat desenvolupar més àmpliament les seves funcions i competències. Ara toca al govern de Catalunya fer passos, fer gestos, perquè li estan esclatant alguns conflictes que s'han anat incubant des de fa molts anys, com les retallades del Govern de CiU i que no s'han revertit. Malgrat que per algun dels seus dirigents qüestions com les llistes d'espera a la sanitat siguin problemes menors, que no ens haurien de distreure d'allò essencial. Catalunya hauria de

“Catalunya hauria de dir sí als Pressupostos Generals de l'Estat...”

donar suport al major marge financer que representen els Pressupostos Generals de l'Estat i el Govern de Quim Torra hauria de tenir valentia per modificar algunes qüestions, per exemple, en matèria fiscal, que ens permetessin incrementar ingressos per la via de que qui més té aporti una mica més. Hi ha camí per recórrer, processos judicials a banda. No s'han de barrejar les coses perquè no tenen res a veure.

Les declaracions sobre l'anomenada via eslovena i les paraules del president i el conseller d'Interior desacreditant l'actuació dels Mossos d'Esquadra a manifestacions a Girona i Terrassa en quina clau cal llegir-les?

El cert és que estem molt preocupats perquè tenim un president de la Generalitat que no sembla disposat a complir amb les lleis del país, la Constitució i l'Estatut, és un president que, a més, no té confiança en la policia que depèn d'ell, és un president que proposa la via eslovena que va causar un centenar de morts i és un president que està més atent al consell de la república o a la república que volen construir que no pas als problemes concrets dels catalans i les catalanes. Aquest és un camí cap al desastre. Nosaltres el que volem és estabilitat, aprofitar la finestra d'oportunitat del Govern de Pedro Sánchez disposat a dialogar i a acordar per trobar solucions que puguin accontentar una àmplia majoria de catalans i de catalanes.

Redacció *Endavant!*

...i el Govern de Torra tenir valentia per modificar qüestions en matèria fiscal que ens permetessin incrementar ingressos per la via de que qui més té més aporti.”

“El dia a dia ens apreta i hi ha moltes coses a les que cal donar resposta, ho hem vist a en les mobilitzacions de metges, mestres, estudiants, i treballadors públics durant aquests mesos.”

La política del diálogo en Cataluña: diálogo institucional y diálogo ciudadano

Meritzell Batet

@AmbBatet

Los primeros seis meses del gobierno de Pedro Sánchez han mostrado una clara apuesta por el diálogo con el gobierno de la Generalitat. Desde el inicial encuentro entre ambos presidentes se han sucedido más de 25 encuentros entre ministros y consejeros, un esfuerzo constante por recuperar la participación de la Generalitat en los órganos de cooperación y participación autonómica y la convocatoria de todos los foros bilaterales, desde la Comisión Bilateral del 1 de agosto, pasando por la Comisión Mixta de Asuntos Económicos y Financieros, la Comisión Mixta de Infraestructuras o la Junta de Seguridad. En este marco, hemos alcanzado numerosos acuerdos: desistimientos en los recursos ante el TC en materia de sanidad universal o de vivienda, ámbitos de especial significación social; los acuerdos sobre despliegue y financiación de la policía autonómica; apoyo del Estado para la sostenibilidad de la deuda de la Generalitat; impulso de la cooperación en materia de infraestructuras.

Este esfuerzo cobra un especial significado en un contexto marcado por dos realidades, contrapuestas pero íntimamente relacionadas: por una parte, la opción del anterior gobierno de la Generalitat por la ruptura expresa y abierta del sistema constitucional y, en consecuencia, su rechazo al diálogo en el marco de los órganos e instituciones de cooperación y coordinación desde inicios de 2017 al menos, que llevó a la intervención de la Generalitat mediante la aplicación de lo previsto en el artículo 155 de la Constitución. Por otra, una parálisis generalizada del sistema de relaciones bilaterales entre Generalitat y Estado desde 2012 al menos, que expresaba la falta de diálogo político entre ambos gobiernos y la inexistencia de alternativas políticas a las posiciones de ruptura expuestas por la Generalitat.

Con este punto de partida, la opción por el impulso del diálogo institucional tiene una función fundamental: la recuperación plena de la posición del gobierno de la Generalitat y sus facultades y responsabilidades tras la aplicación del artículo 155. El gobierno de Pedro Sánchez ha expresado así desde el primer momento su respeto por el gobierno de la Generalitat y por la mayoría surgida de las elecciones del 21 de diciembre, reconociendo sus plenas capacidades y su absoluta legitimidad para ejercer todas sus responsabilidades constitucionales y estatutarias. El reconocimiento de esa legitimidad política ha llevado incluso a asumir la necesidad de abrir todos esos ámbitos de diálogo a cuantas cuestiones ha querido plantear la Generalitat, dando respuesta a todas ellas en el marco constitucional y estatutario, lo que incluyó, por ejemplo, el planteamiento por parte de la Generalitat en el marco de la Comisión Bilateral de reivindicaciones referidas a la situación de los miembros del anterior gobierno incurso en procedimientos judiciales y privados de libertad o demandas de estudio de las posibilidades de ejercer un derecho de autodeterminación en Cataluña, cuestiones ambas que fueron objeto de rechazo motivado por parte del Estado.

Ese reconocimiento de la posición y poderes del gobierno de la Generalitat implica también la asunción de sus responsabilidades constitucionales de representación de todos los ciudadanos catalanes y de gestión de sus competencias. Responsabilidades en cuanto al ejercicio de sus facultades en las conferencias sectoriales y en las decisiones conjuntas autonómicas, por ejemplo en relación con el sistema de financiación autonómica o con la participación en las instituciones europeas. Y responsabilidades también en cuanto a la consideración de la pluralidad de la sociedad catalana y la garantía de los espacios de neutralidad pública e institucional. La actuación de la Generalitat en este ámbito plantea numerosas cuestiones y carencias que expuse en la reunión de la Comisión Bilateral del día 1 de agosto y que se reiteraron en la posterior reunión de la Junta de

“La opción política de desarrollo constitucional pone en manos de las instituciones autonómicas mucho más que migajas”

Seguridad de Cataluña del mes de septiembre y con ocasión de diversas conferencias sectoriales, ante la dificultad de conseguir una actuación de la Generalitat ajustada a estos principios. Queda pues camino para recorrer en este ámbito, consolidando una posición que hasta hoy el gobierno de la Generalitat se resiste a asumir.

Junto a esta función inmediata de la recuperación del diálogo, quiero destacar otros dos significados del mismo, a mi juicio tanto o más relevantes.

En primer lugar, el diálogo y los acuerdos resultantes muestran la apertura del marco constitucional y estatutario para dar cobertura a actuaciones políticas relevantes de la Generalitat. Nuestro Estado autonómico ni está agotado ni puede identificarse con sus versiones e interpretaciones más restrictivas. Por el contrario, existe y ha existido siempre una opción política de desarrollo constitucional abierta al autogobierno y su desarrollo, una opción que cada uno de los acuerdos alcanzados y de los que siguen en discusión pone de manifiesto. Una opción que pone en manos de las instituciones autonómicas mucho más que las “migajas” a las que algunos se han referido irresponsablemente y que ofrece amplios márgenes de decisión y configuración en materias como la seguridad pública, sanidad, la educación, los servicios sociales, el urbanismo o el impulso de la actividad económica. La actuación en estos ámbitos es responsabilidad del gobierno de la Generalitat, como tal la hemos reconocido y como tal debe asumirse por su parte. Y al Estado competen también responsabilidades en estos ámbitos, que asumimos mediante las reformas normativas adoptadas y expresamos esencialmente en nuestra propuesta presupuestaria. Unas responsabilidades, además, que implican su presencia directa en Cataluña como gobierno que es, que somos, también de los catalanes.

Y, en segundo lugar, el diálogo institucional es una condición fundamental para recuperar la confianza y la lealtad entre las instituciones, lamentablemente perdida en los últimos años. Sin lealtad, y sin reciprocidad en su ejercicio, no conseguiremos superar las fracturas abiertas y, sobre todo, no podremos asumir las competencias de cada instancia y su ejercicio coordinado para dar respuesta a las demandas ciudadanas. Y es también un elemento muy relevante para recuperar la confianza de los ciudadanos en sus instituciones; en todas ellas, estatales y autonómicas.

Estos elementos han configurado lo que hemos denominado la “agenda de normalidad”, opuesta a una monopolización de la agenda por la excepcionalidad que dejó de lado las posibilidades más fructíferas del sistema constitucional “ordinario” y las exigencias de atención a los

derechos de los ciudadanos y de prestación de los servicios públicos.

Pero la excepcionalidad del debate de fondo sobre las demandas de independencia no ha desaparecido; somos conscientes de ello. Sin embargo, el tratamiento de esa situación excepcional requiere de un enfoque distinto y más a largo plazo, pues la formulación de alternativas al modelo actual solo tiene sentido si existe una disposición a considerarlas y tratarlas y es imposible cuando toda propuesta solo recibe rechazo y se utiliza para el debate político electoralista y a corto plazo; y esa es la prioridad en la actual competición entre fuerzas independentistas para liderar, paradójicamente, un parlamento y un gobierno autonómicos. Solo si se aclara esa competición podremos abordar con seriedad un debate que requiere recomponer consensos en Cataluña y en sus instituciones.

Por esa razón nuestra oferta se dirige más que a las instituciones catalanas, a los ciudadanos directamente. Nuestra prioridad es ofrecer a los ciudadanos una alternativa que, para el gobierno y para el partido socialista, solo puede realizarse en el marco constitucional, con las reformas que, en su caso, pudieran acordarse. Cualquier otra salida es un espejismo en el que no estamos dispuestos a colaborar porque conduce a resultados nocivos. Los partidos independentistas, aunque conscientes del fracaso de su actuación fuera de ese marco, siguen sin atreverse a dar el paso decisivo de retornar al mismo, aunque sea para intentar transformarlo. A la espera de ese paso, que sin duda requiere valentía, no podemos sino mostrar la capacidad de acogida del marco constitucional y plantear a los ciudadanos las muchas posibilidades que éste ofrecía y sigue ofreciendo. Sin engañarnos respecto de la posición actual del gobierno de la Generalitat y los partidos que lo constituyen; pero también con respeto a ese Gobierno y su actuación legítima y con confianza en su futura evolución; y, sobre todo, en la de los catalanes y las catalanas que quieran colaborar en la recuperación de la capacidad de integración de nuestra Constitución y nuestro sistema.

Meritzell Batet es ministra de Política Territorial y Función Pública del Gobierno de España.

“Nuestra prioridad es ofrecer a la ciudadanía una alternativa que solo puede realizarse en el marco constitucional. Cualquier otra salida es un espejismo”

Migraciones: mito y realidad

Josep Borrell

@JosepBorrellF

Los grandes retos forjan las sociedades. Los europeos, incluyendo los españoles, nos encontramos hoy ante un reto secular. De cómo gestionemos el fenómeno migratorio dependerá en buena medida el destino de Europa, tanto nuestro futuro, como el momento presente. Si pensamos en las elecciones europeas de mayo de 2019, lo cierto es que no es tarea fácil hacer frente a algunos representantes políticos cuando no es precisamente el rigor el que domina su discurso sobre migración.

Están consiguiendo fijar en el imaginario colectivo una realidad que no existe, y además con bastante éxito: Orban ha sido reelegido por tercera vez en Hungría, Zeman por segunda vez en la República Checa, Kaczynski en Polonia, Austria, la AFD en Alemania, Salvini en Italia y la amenaza de Bannon con The Mouvement con un proyecto para Europa que dé continuidad al Brexit y al éxito de la Liga Norte en Italia, tratando de formar así una gran coalición anti europea. Por suerte, no es este el caso, al menos por ahora, de países como España, donde la cuestión migratoria no divide a la sociedad ni ha dado lugar a fuerzas políticas xenófobas.

En todo caso, estos políticos manejan términos de percepción, y no de análisis veraz de la realidad. Juegan con miedos capaces de ocultar verdades

La Comisión Europea publicó el 13 de abril de 2018 los resultados de la encuesta Especial Eurobarómetro 469 sobre "Integración de inmigrantes en la Unión Europea". Según los resultados, solo una minoría (37%) de los europeos piensa que está bien informada sobre cuestiones relacionadas con la inmigración y la integración. Los encuestados y las encuestadas también tienden a sobreestimar el número de inmigrantes no comunitarios: en 19 de los 28 Estados miembros, la proporción estimada de inmigrantes en la población es al menos el doble de la proporción real y en algunos países la proporción es mucho mayor.

Como nos recordaba George Orwell, nuestro primer deber cuando se ciernen amenazas sobre las democracias liberales es

preservar la integridad del lenguaje político. Al contrario, la primera tarea que acometen los enemigos de las sociedades plurales y abiertas como las nuestras, consiste en pervertir ese mismo lenguaje. Así sucede también con las migraciones. Pero no confundamos los llamativos titulares con la realidad. Si nos equivocamos con el diagnóstico, nos equivocaremos con la respuesta. Los picos de llegadas a las costas españolas, griegas o italianas no son meros episodios coyunturales, sino que forman parte de un fenómeno recurrente y de naturaleza estructural.

“Hay que avanzar hacia un sistema que sea efectivo, humanitario, justo y con una clara dimensión común en la gestión del conjunto. Solo así conseguiremos tener una política de migración compartida”

Se trata de un panorama de pobreza (africanos son 36 de los 41 países del grupo de más bajo nivel de desarrollo humano según el Índice de Desarrollo Humano del PNUD), afecciones debidas al cambio climático (sequías que afectan al 22% de la población, inundaciones, mala calidad de tierras), falta de paz y seguridad (el número de refugiados en el continente, tras reducirse en el periodo 1995-2014, se duplica desde 2015 y hoy hay 6 millones de personas africanas que conforman el 26% de los refugiados del mundo y la mayoría de las misiones de paz de Naciones Unidas están en África) y desempleo, especialmente juvenil y femenino. Desde luego, la mayor de todas las causas que animan los flujos migratorios son las limitadas oportunidades económicas para desarrollar una vida digna en los países de origen.

Por otra parte, como consecuencia de ser una economía desarrollada y contar con una población cada vez más envejecida, la UE se ha convertido en un destino migratorio mundial, y ha atraído entre 1,5 y 2,5 millones de inmigrantes al año de fuera de la UE. Aunque son cifras que en lo absoluto pueden parecer considerables, en lo relativo suponen solo entre el 0,3% y el 0,5% de la población total de la UE (508 millones).

Es una simple cuestión de equilibrios. Baste recordar que África ha pasado de una población de 477 millones de personas en 1980 a 1.250 en 2017, estimándose que alcanzará los 2.500 millones en 2050, y la proporción de 40% de la población mundial en 2100. Mientras tanto, en Europa nos encontramos ante el invierno demográfico y el envejecimiento de nuestras poblaciones, con España como ejemplo extremo de estas tendencias. Hasta 2050 Europa perderá 80 millones de personas en edad de trabajar y África ganará 800 millones. Solo si somos conscientes de esta realidad y empleamos un lenguaje cabal y razonable para describirla, evitando manipulaciones demagógicas, estaremos en disposición de convertir este desafío en una gran oportunidad para África, España y el resto de Europa.

Pero para ello, debemos ser capaces de constatar que hasta la fecha los estados miembros de la UE no han sido capaces de acordar una respuesta europea en este terreno. El sistema de asilo tiene demasiados desequilibrios y carencias desde mucho antes de 2015. El Reglamento de Dublín, que pretendía racionalizar

los procesos de postulación de solicitantes de asilo de acuerdo a la Convención de Ginebra, no está pensado para gestionar las elevadas llegadas irregulares y por mar de inmigrantes económicos. Es preciso que se apruebe su reforma cuanto antes, incluyendo el mecanismo permanente de cuotas.

En consecuencia, hay que avanzar hacia un sistema que sea efectivo –entre otros extremos, capaz de reducir el tráfico irregular, lo que requiere, además de combatir las mafias, establecer canales adicionales de migración legal-, humanitario –protector del trato digno a la persona y priorizando el salvamento de vidas en peligro-, justo y con una clara dimensión común en la gestión del conjunto. Solo así conseguiremos tener una política de migración compartida, tal como dicen los Tratados.

Al cabo, Europa deberá, en el marco de una estrecha asociación entre los dos continentes, tal y como ha propuesto el presidente Juncker, contribuir más decisivamente al desarrollo a largo plazo de África, sobre todo en lo que se refiere al fortalecimiento institucional.

De este modo la emigración podrá ser una opción libremente escogida y estructurada mediante vías legales y seguras, y no una obligación fruto de la presión que ejercen sobre las personas los conflictos armados, las violaciones masivas de Derechos Humanos, la inseguridad ciudadana, o la falta de oportunidades profesionales, sobre todo para los jóvenes.

Josep Borrell es ministro de Asuntos Exteriores del Gobierno de España.

Reptes del municipalisme

Conversa entre Jaume Collboni i Núria Marín

Núria, quin futur li augures al municipalisme en general?

El futur del municipalisme té un paper clau en tot allò que representa l'organització territorial del nostre país. Els municipis són les institucions més properes al ciutadà, són els primers a donar resposta als problemes de la gent; problemes que moltes vegades no tenen res a veure amb les nostres competències però sí en les ganes que els ajuntaments, els regidors, els alcaldes i les alcaldesses tenim per solucionar aquells problemes que tenim en el dia a dia. Per tant, penso que el futur és un futur de creixement, d'enfortiment, i penso que el Partit Socialista, que sempre ha tingut el municipalisme en el seu ADN, no només té presència sinó que té un gran futur.

Jaume, i a Barcelona què creus que li falta per tornar a ser la ciutat que era fins no fa tants anys?

A Barcelona li falta, sobretot, ambició. Crec que, com comentàvem abans, la crisi econòmica ha passat una fractura molt alta, també a la

ciutat de Barcelona en termes de desigualtat. Les prioritats, que són les famílies de classe mitjana i treballadores i sobretot els joves que es volen quedar a treballar i viure a la ciutat, han deixat de ser una prioritat. Combinar aquestes polítiques de reactivació econòmica, d'habitatge assequible i d'oportunitats, ha de ser compatible amb pensar en la ciutat en gran; pensar en la gran ciutat de Barcelona que es projecta al món, que fa grans esdeveniments, que atrau inversions i, en definitiva, continua sent una gran ciutat del món. Crec que aquest doble vessant, social, de cohesió, de proximitat, de donar oportunitats a les famílies treballadores i als joves, i de l'altra banda de pensar la ciutat en gran, la ciutat que es projecta, la ciutat del món, li ha faltat a Barcelona en els darrers set o vuit anys.

L'Hospitalet ha evolucionat molt... i més que ho farà. Què tens pensat per seguir millorant la ciutat?

Crec que la clau és tenir un projecte. Quan una ciutat té un projecte de present i de futur és molt més senzill trobar aquestes oportunitats, aprofitar aquestes oportunitats. Això és el que hem fet i el que continuarem fent amb un projecte que tenim molt clar i que està orientat a aprofitar les oportunitats que ens dona estar dins d'aquesta Gran Barcelona, d'una marca que és molt potent des del punt de vista internacional i que nosaltres inten-

“Quan una ciutat té un projecte de present i de futur és molt més senzill trobar i aprofitar les oportunitats”

tem aprofitar, però també aportar. En aquest sentit, estem plantejant projectes molt importants com és la continuació del soterrament de la Gran Via, generant un clúster biomèdic molt potent aprofitant les sinergies que es generen en aquest espai de Bellvitge a L'Hospitalet, i també una oportunitat que canviarà la fisonomia de tota la ciutat, radicalment, com és el soterrament de les vies del tren. Són dos projectes que ja estan orientats, que evidentment han de ser acompanyats amb el projecte d'acompanyament als ciutadans amb polítiques socials, educatives, assistencials, d'esports i culturals que, en definitiva, són les que acompanyen el dia a dia de la ciutadania i que han d'estar complementades per grans projectes que generin activitat econòmica, oportunitats de llocs de treball, que generin riquesa i ens permetin redistribuir-la en aquestes polítiques més socials, culturals i esportives a la ciutat.

“A Barcelona li falta, sobretot, ambició”

Jaume, tenim un repte i una responsabilitat molt grans com tots els alcaldes, alcaldesses, candidates i candidats. Què els aconsellaries també com a secretari de política municipal?

No sé si la paraula seria aconsellar, perquè tenim excel·lents alcaldes i alcaldesses que ho han demostrat durant molts anys. Crec que el que hem de fer és recordar que les eleccions municipals són eleccions municipals i, per tant, el que ha de fer un candidat o candidata socialista en el seu municipi és posar, al capdavant de les seves prioritats, la seva ciutat o el seu poble. La gent vota ideològicament, la gent vota també lideratges locals, però els veïns i les veïnes d'un municipi volen que s'atenguin les necessitats del seu municipi, del seu ajuntament, com l'habitatge, el transport públic, els esdeveniments esportius i culturals... Crec que en la mesura en què el PSC i els seus candidats i candidates facin el que millor saben fer, que és fer ciutat, fer poble i posar el seu municipi al capdavant de les seves prioritats, guanyarem.

Núria, i com a alcaldessa, què ens aconselles als candidats que volem pilotar els nostres municipis, viles i pobles?

Jo els hi diria el que has comentat anteriorment; crec que el que els ciutadans demanen és que els hi representis a ells, que defensis el que els preocupa, els seus problemes, que defensis la ciutat i que siguis l'alcalde o alcaldessa de tots i totes les ciutadanes i ciutadans de les nostres viles i ciutats. Això és el que hem fet, jo com a alcaldessa de L'Hospitalet i que porto fent des que vaig ser escollida i per mi és un gran honor ser l'alcalde de la meua ciutat. És el que aconsello a tots els candidats a alcaldes i alcaldesses, que facin en aquests moments i a partir de les eleccions del 26 de maig.

Redacció Endavant!

Recuperació econòmica, debilitat social

Cristina González

@cristinabuil

Coincidint amb la publicació aquesta tardor del cinquè Informe social de la Fundació Rafael Campalans, s'acumulen els esdeveniments i efemèrides, com ho és el desè aniversari de l'esclat de la gran crisi que ens ha portat a la gran mutació del sistema econòmic, social i també polític que vivim amb angouxa. També un any de canvis polítics de vertigen tant a Espanya com a Catalunya, amb el risc de ruptura de l'Estat de Dret per part dels independentistes i també amb la primera moció de censura que prospera a l'Espanya democràtica, que ha permès acabar amb el govern del Partit Popular donant pas a l'actual govern socialista. Un Govern que ha evidenciat que la justícia social, la regeneració democràtica i la solució del conflicte català

mitjançant el respecte a la llei i el diàleg són les seves prioritats. Lamentablement, constatem que els propòsits del Govern de la Generalitat no van pel mateix camí i que entre les seves prioritats no està el construir una societat més inclusiva, més justa i menys desigual. Aquests deu anys de crisi econòmica han deixat importants seqüeles en el panorama social català: gairebé un milió i mig de catalans es troben en risc de pobresa, el 42,8% dels aturats són pobres, amb un risc d'exclusió social del 59,3%, un 23,7% de la població catalana reconeix tenir dificultats a l'hora de pagar les despeses comunes. Durant aquests anys, Catalunya ha estat la comunitat autònoma que més retallades ha patit i ni tan sols ara, quan es perceben indicis de millora macroeconòmica, no hi ha hagut ni una rectificació. Més dades: Catalunya inverteix menys en educació que la resta d'Espanya i que Europa (Catalunya, un 3,9% del PIB; Espanya, un 4,4% del PIB; Europa, un 5,1% del PIB). En salut, aquest mes de novembre els metges i metgesses de l'atenció primària han fet cinc dies de

vaga. Catalunya és la comunitat autònoma que menys percentatge del pressupost dedica a la sanitat: un 23,3% front d'altres que superen el 30% i, en despesa per càpita, se situa com a penúltima comunitat autònoma.

Massa entretingut agitant banderes i fent proclames simbòliques, el Govern sembla haver dimitit de la seva responsabilitat en matèria econòmica i social. Els socialistes, però, seguirem insistint: els governs serveixen per governar; i governar vol dir atendre les necessitats quotidianes i reals de la societat. Obvi, sí, però alguns semblen haver-ho oblidat fa temps

Des de la Fundació Rafael Campalans no ens resignem a la idea que les desigualtats són naturals i de difícil solució. Tenim el convenciment que l'exclusió social es pot combatre si hi ha voluntat política, amb polítiques públiques adequades, basades en la solidaritat, en el treball, amb polítiques fiscals redistributives i governs que posin en primer pla l'assoliment d'una societat més igualitària i justa.

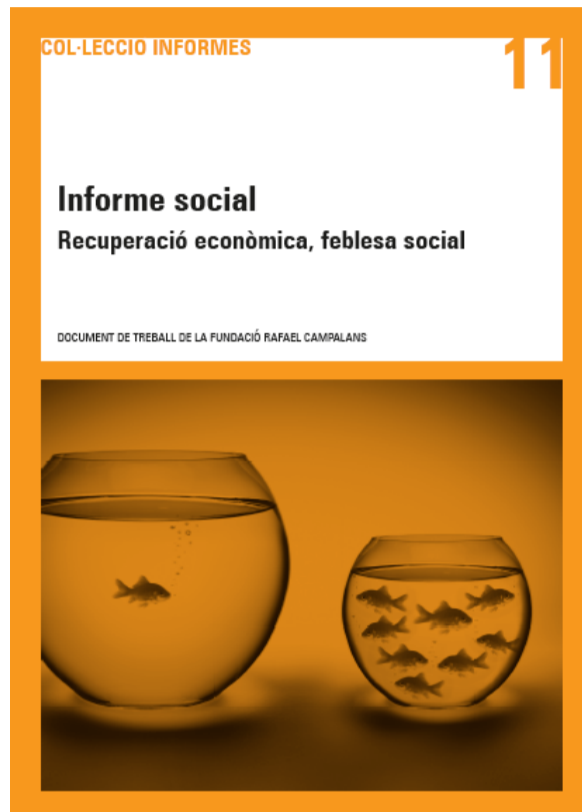
Podeu descarregar-vos l'Informe social aquí:

http://www.fcampalans.cat/publicacions_detall.php?id=8&idpubli=303

O utilitzant aquest codi QR:

Cristina González
és coordinadora de l'Informe social

ESCOLA DE FORMACIÓ

XAVIERSOTO INFORMA

La formació: una eina per a l'acció política, una eina per a la transformació social

Sònia Guerra

@SonyaGuerraLpz

La capacitat d'aprendre és una de les qualitats més meravelloses de la condició humana. Veure i viure el món que ens envolta, i tenir l'oportunitat de modificar-lo, i amb ell canviar-nos a nosaltres mateixos com a éssers humans, té quelcom de màgic.

La filòsofa jueva Hannah Arendt afirmava que l'ésser humà és un ésser polític per naturalesa, per la seva capacitat, per a la paraula i l'acció. Ambdues condicions potencien el desenvolupament de l'ésser humà com a subjecte polític. Un subjecte polític que en cooperació amb altres adqui-

reix la facultat de construir un espai comú, un espai públic. El millor exemple d'aquesta construcció col·lectiva és la polis.

Les ciutats són els espais en els que dia rera dia persones de diferents edats, sexe, origen, creences i capacitats, es relacionen i interrelacionen, viuen i conviuen. El PSC, com a partit municipalista, acostumat a fer política a peu de carrer, d'aquella que mira als ulls de la gent, coneix bé aquestes realitats. Portem quaranta anys treballant, tant des del govern com des de l'oposició, per millorar les condicions de vida dels i les ciutadanes, i amb ells i elles, i per ells i elles, volem continuar construint el nostre projecte polític a partir del 26 de maig de 2019.

Per aconseguir-ho, l'equip de política municipal del partit ha dissenyat un pla formatiu a mida de les persones que lideren la proposta socialista als diferents mu-

nicipis. Elles són i seran el nostre referent arreu de Catalunya. Aquest nou pla formatiu parteix de les necessitats territorials per elaborar i construir conjuntament un pla i un relat socialista de campanya triomfador.

Paral·lelament, continuarem treballant en els altres dos eixos que considerem imprescindibles i estratègics en el si del partit. Per una banda, els posicionaments en aquells temes cabdals i que estan al centre de l'agenda política tant a nivell estatal com nacional (Pacte d'Estat contra la violència masclista, pobresa infantil, bretxa salarial, habitatge, pobresa energètica, ensenyament, sanitat, atenció a la dependència, pensions, reforma constitucional, energies renovables, etc). I per l'altra, els nostres fonaments i valors ideològics.

Ara que fa vint anys que tenim vint anys, com diria el nostre estimat Joan Manuel Serrat, volem que el PSC torni a ser en essència aquella

escola formativa de quadres polítics que era en el seu origen. Tornar a les nostres arrels, conèixer d'on venim, només així albirarem i construirem el nostre futur. Un camí basat en els nostres valors fonamentals: la igualtat, la llibertat, la fraternitat, la justícia social i el catalanisme polític.

Afirmava Arendt que la política és viure plegats i plegades. Des del PSC portem massa temps reivindicant diàleg, negociació i pacte per posar en el centre les necessitats veritables i quotidianes de la ciutadania. Aquesta ha estat la nostra prioritat sempre. Aquesta, com no pot ser d'una altra manera, serà la nostra prioritat a les properes municipals i europees. I recordeu: la capacitat d'aprendre és una de les qualitats més meravelloses de la condició humana. És meravellosa la capacitat d'aprendre de la nostra gent, la gent del PSC!

Sònia Guerra és secretària de Formació del PSC

PIULADES DE CANDIDATES I CANDIDATS

amador @amrqs
4 de desembre

Sò Amador Marqués, alcalde de Bossòst. Òpti ara reelecció perquè m'apassione **#Bossòst**, perquè voi hèr-le més digna tà viuer-i e refortir eth projecte encetat d'impuls e modernizaciò a favor de toti es vesins e vesies.

Sílvia Paneque @SilviaPaneque
29 de novembre

Compromís ferm de servei. Solucions als problemes concrets. Dedicació completa a necessitats i oportunitats. Nova visió per tenir confiança ètica i honesta. Servir és el contrari que posseir. Humilitat per un retorn la confiança de la gent. Conèixer pam a pam la ciutat. Respecte a tothom. Treball perquè tot funcioni. Això hauria de ser una alcaldessa a **#Girona**. **#per1alcaldessaaixí**

Pere Casellas @perecasellas
4 de desembre

Vull posar ordre al meu municipi **#Figueres**, vull tenir-lo net, que es circuli tranquil·lament i suprimir la zona verda i rebaixar la blava.

Fèlix Larrosa @flarrosa
1 d'octubre

Això va de projecte, va d'equip, va de solvència, va d'esforç, de responsabilitat, va d'empatia, de capacitat de treball i de sacrifici, VA DE **#Lleida** 🍷🌹

Alfredo Vega @alfve
27 de novembre

Defensar amb orgull el nostre llegat. Hem liderat i hem transformat la ciutat de **#Terrassa**, segur que hem comès errors, però també som responsables de molts encerts i d'una molt bona feina que s'ha fet.

Eva Menor @menorca
4 de desembre

Vull seguir transformant **#Badia**, tinc idees, força i il·lusió i sobretot perquè estimo la meua ciutat i la seva gent.

Marta Farrés @socmartafarres
19 de novembre

#Sabadell pot tenir una **#alcaldessa** i d'esquerres si tu ho decideixes! Mil gràcies a les dones que m'acompanyen en aquest vídeo per la vostra força! Orgull d'estar al vostre costat! **#martafarres2019** 🍷❤️

Álex Pastor @AlcaldePastor
7 de novembre

Me encanta la foto en la que aparecemos juntxs. No concibo el futuro sin vosotrxs, sin vuestro apoyo, sin la unión que nos hace únicos. Gracias por confiar en mí y gracias a todxs lxs vecinxs que, cada vez más, se suman a este proyecto colectivo. 🍷 **#Badalona** **#Mayo2019**

Enric Roig Montagut @ERoigM
16 de novembre

Arromangem-nos per **#Tortosa**! 🍷 La Vinyeta del Butlletí Informatiu Municipal i Comarcal de l'Agrupació Local del **@PSC Tortosa** **#PensantEnROIG** Núm. 38 del mes de novembre de 2018. **#ARA_ROIG** **#Roig2019** <http://roigjustinecessari.blogspot.com/2018/11/butlleti-informatiu-municipal-i.html?m=1...>

Ana López Vázquez @analopezvazquez
4 de desembre

Vull encapçalar i canalitzar la il·lusió i força de totes les persones que volen que **#Cambrils** progressi. En un món cada cop +global hem de defugir dels individualismes i aglutinar totes les energies positives de les bones persones que creuen que un món millor i +juts és possible. I Cambrils ha d'estar en aquest món.

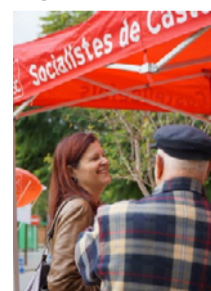
Imma ferret @imma_ferret
4 de desembre

El meu compromís amb el municipi que estimo per continuar construint-lo des de la justícia social, igualtat d'oportunitats i convivència solidària perquè vull continuar dient que viure i conivure a **#Santa Margarida i els Monjos** m'agrada

Maria Miranda #AlcaldessaCompromesa
@mariamirandacu
17 de novembre

Explicando actuaciones hechas en el actual mandato, pero sobre todo escuchando y tomando nota 🍷 de los comentarios de vecinos/as para proponer soluciones. Hagamos un **#Castelldefels** imparable!

Endavant!

www.endavant.info · Contacte: info@endavant.info
Edita: Partit dels Socialistes de Catalunya (PSC-PSOE)
Carrer Pallars 191 - 08005 Barcelona
Edició Digital · DL: B-764-987
f Endavant · @Endavant

Director: Eduard Rivas
Cap de redacció: Kiko de la Torre
Han col·laborat: Anna Maria Sendra, Cristina González, Jaume Collboni, Josep Borrell, Meritxell Batet, Miquel Iceta, Mònica Lafuente, Sergi Vargas i Sònia Guerra.
Disseny: Dep. de Disseny i Edicions del PSC

Consell de Redacció:
Aroa Arauzo, Meritxell Batet, Laia Bonet, Enric Casas, Carles Cuerva, David Donaire, Bego Floria, Pol Gibert, Sònia Guerra, Salvador Illa, Mònica Lafuente, Javi López, Joan Francesc Marco, Esther Montes, Tomás Morales, Pere Navarro, Esther Niubó, Anna Maria Sendra, Sílvia Paneque.